

му. А между туй, Дружеството има и ще да има текущи разноси. Ако капиталът му не се увеличава, ще дойде денъ, когато този капиталъ ще се погълне отъ текущия разнос — колко и да сж тѣ незначителни. Излиза отъ тукъ, че за напредъ на Дружеството предлѣжи и тази задача: да се грижи за увеличаванieto на своитѣ парични капитали.

Всички тия задачи сж отъ огромна важностъ за Дружеството. Да се постигнатъ тѣзи задачи, ще рече, — Дружеството сполучливо да отговори на всичкитѣ задължения, които То е взело на себе си съ самото си учредяване и да се покаже достоинъ събратъ на всичкитѣ други подобни учреждения.

Настоятелството на Дружеството дълбоко е убѣдено, че сериозното и строго безпристрастното изучаване и оцѣнение досегашната дѣятелностъ на нашето Дружество ще даде възможностъ на Общото Събрание по-сполучливо да промисли за бждущето на това учреждение, и да предаде сѣдбинитѣ му въ рѣцѣтъ на хора, които, при каквито и да е спѣвки, неприятности, нападения и преслѣдания, ще съумѣятъ да защитятъ интереситѣ му, да го запазятъ чисто и невредимо отъ каквито и да е домогвания и да го улеснятъ въ постиганieto на предстоящитѣ му важни задачи.

Ето защо досегашното Настоятелство, на което се падна високата честъ да бжде натоварено съ ръководението на това Дружество при самото му поевяване на свѣтъ, високо заевява, че то иска отъ Общото Събрание не снисхождение, а строго справедливо и безпристрастно оцѣнение на своята досегашна дѣятелностъ и не по-малко строга и безпристрастна пресжда на тази дѣятелностъ.

Какво ще бжде това оцѣнение и каква ще бжде тая пресжда, Настоятелството не може да знае. Но каквото и да бжде, фактътъ, обаче, че предприетото отъ Настоятелството челолюбиво дѣло намѣри

такъвъ сърдеченъ и благосклоненъ отзивъ на всекъждѣ, а особено въ България, дѣто чувството на самопожертвование и помагание на ближния биде смѣсено съ патриотизмътъ и народната гордостъ, ще бжде за това Настоятелство най-високото възнаграждение, което то е могло мѣкога да очаква.

Всеблагий Богъ да умудрява и да ръководи Общото Събрание въ предстоящата му трудна и важна задача.

София, 27. Октомврий 1887 г.

Предсѣдателъ: † Митрополитъ Климентъ.

Дѣловодителъ: Д. Каранфиловичъ.

* *

ДОПЪЛНЕНИЕ.

Съобразно чл. 22 отъ устава и по причина извънрѣднитѣ обстоятелства въ отечеството ни настоятелството едва сега намѣри благовреме да свика Общото Събрание, което и се състоя на 27 Октомврия. Въ протокола LIII отъ засѣданието на Настоятелството, държано на 10 Септемврия, между другитѣ мотиви за свикването на Общото Събрание е и слѣдующия: „... да се свика Общото Събрание за 25 Октомврия идущий, когато ще бжджъ тука и представителитѣ за обикновенното Нар. Събрание, които, вѣроятно, ще може да бжджъ натоварени отъ кловетѣ по провинциитѣ и съ мандатъ представители за Общото Събрание на Дружеството.“ Освѣнъ частно до членоветѣ и кловетѣ Поканата за Общото Събрание своевременно се напечати и въ „Държавенъ Вѣстникъ“ бр. 116.

По желанието на повечето представители и по благовидни съображения изказани въ завѣдението на 25, засѣданието се отложи за 27. Октомврия, въ който денъ и стана, съгласно допуслѣдующия дневникъ, подписамъ отъ всички присѣтствующи членове.